

T Á B O R 1 9 2 7

=====

Cesta zakládající listiny

Osmačtyřicítka Ostrava
Autor: Luky

K A P I T O L Y

- 1) Úvod
- 2) Přejechod přes hranice
- 3) Plavba lodí
- 4) Přespaní v lese
- 5) Práce s ohněm
- 6) Zničený most
- 7) Zatčení a výslech
- 8) Ztracení v lese
- 9) Velký hlad
- 10) Zraněný kamarád
- 11) Kódovaná zpráva

K a p i t o l a 1

=====

Ú v o d

Jmenuji se Karel Heralt, je mi 16 let a před 4mi lety jsem osiřel. Stalo se to v neděli odpoledne, na jihu Anglie. Z Berouna, kde jsme původně bydleli, jsme tam s maminkou a tatínkem utekli před válkou. V tu osudnou neděli jsem si hrál v lese, když jsem spatřil spoustu příjíždějících vojenských aut. Nebyla to auta britské armády - ta jsem znal - tato auta jsem viděl poprvé. Měla tmavě zelené maskování, ~~tmavší~~tmavší, než auta královských rot. Když auta zastavila uprostřed vsi, vyskákaly z nich desítky vojáků, vtrhly do každého domu a vyvedly všechny lidi, včetně žen, dětí, mých kamarádů. Já, Bob, George a Michael jsme byli schovaní v našem úkrytu v korunách stromů, který jsme si zde vybudovali toto léto. Všichni jsme koukali na to, co se děje se zatajeným dechem. Ani jeden z nás po celou dobu neřekl ani slovo. Někteří vojáci šli prohledávat i okolní lesy. Dva z nich, urostlí mladí muži se zachmuřenou a soustředěnou tváří, jakoby plnili ten nejdůležitější úkol v životě mířili k lesu - přímo tam, kde jsme byli schovaní. Když vešli do lesa, zastavili se přímo pod náma a rozhlíželi se po okolí, jakoby někoho či něco hledali. Zdálo se nám, že tam stáli celou věčnost a já jsem jasně a zřetelně cítil tlukot svého srdce, které bilo rychlostí, jako bych zrovna uběhl

sprintem 100m. Hrdlo jsem měl sevřené tak, že i kdybych chtěl promluvit, tak ze mě nevyleze ani hlásek. Podíval jsem se na Boba, který ležel na větvi asi metr ode mě. Bob byl třetím synem rodiny Wrightů, kteří zde bydleli již po několik generací. Byl to urostlý mladík, o rok mladší, než já, velmi bystrý a nebojácný. Ovšem i jemu jsem z očí jasně vyčetl strach, který zrovna procházel celým jeho tělem. Všichni jsme se báli. Po několika minutách se vojáci otočili a svižným krokem se vrátili do vsi. Oddechli jsme si. Asi po dvou hodinách všechny vesničany naložili do dodávek a odjeli. Od té doby nikdo z nás naše rodiče neviděl. Z celé vesnice jsme se zachránili pouze my... Bob, George, Michael a já.

Když vojáci odjeli, dlouho jsme se neodvážili slézt z našeho stromu, který nám teď plnil roli bezpečného místa. Seděli jsme tam snad hodiny a ani jeden z nás neřekl ani slovo, jen Michael občas začal vzlykat a brečet, když si uvědomil, co se stalo a netušil, kdy uvidí svoje rodiče. Michael byl nejmladší z nás a také byl nejvíc ustrašený. Jeho světlé hnědé, mírně vlnité vlasy a ostré rysy vytvářeli dojem, že je to drsný hoch,

který se ničeho nebojí, ovšem opak byl pravdou. Michael vyrůstal v obci od narození - byl nejstarší dítě rodiny Johnsonů a také jejich jediný syn. Zbývající tři děti byly všechno dcery. Když se začalo stmívat, domluvili jsme se, že ze stromu dnes neslezeme a přespíme nahoře. Tato domluva byla naší jedinou konverzací od okamžiku, kdy vojsko vtrhlo do vesnice.

Nyní se v příběhu posunu o dalších 6 měsíců, kdy jsme se s Bobem, Michaelem a Georgem toulali jižní Anglií. Netušili jsme, co budeme dělat a jak se uживíme. George byl z nás všech nejzkušenější v zálesáckých dovednostech a častokrát jsme jen díky němu přežili, neboť on přesně věděl, ~~jak~~ jak rozdělat oheň v nepříznivých podmínkách, jak ulovit zvíře či jak se nejlépe zorientovat v terénu a neztratit se. Když se léto pomalu loučilo a noci začaly být chladnější a chladnější, více na nás doléhala úzkost z toho, jak přežijeme zimu. Na to jsme pořád nebyli dostatečně připravení. Nakonec se na nás usmálo štěstí, když jsme jednoho dne potkali v lese partu stejně starých kluků, jako jsme byli my. Tito kluci zrovna hráli nějakou pátrací hru. Na jejich tvářích byla vidět velká

soustředěnost, která je zcela pohlcovala do příběhu hry. Když na nás tři kluci narazili, strnuli, ovšem následně se okamžitě rozeběhli někam do lesa. Po chvílce se vrátili zpátky s nějakým dospělým mužem. Byl to urostlý, ovšem štíhlý chlap s knírkem a vlídnou tváří. Představil se nám, jako Robert Baden-Powell a sdělil nám, že zde se svým oddílem skautů nacvičuje pátrání a přežívání v lese. Toto seznámení se nakonec ukázalo, jako osudové, neboť BP (tak Robertovi všichni říkali) nás přijal za své a umožnil nám přežít zimu v jeho sídle.

Dodnes si přesně pamatuju na ten okamžik, kdy si nás BP zavolal do své pracovny. Měl zachmuřenou, ustaranou tvář a atmosféra v místnosti byla velmi napjatá. Všichni jsme cítili vážnost okamžiku, který Robert Baden Powell vytvořil. Během zimy nás naučil spousty věcí a také nás zasvětil do činnosti skautů - organizace, kterou sám založil a vedl. Všichni jsme byli fascinováni vším, co BP dovedl, jak přistupoval ke svým skautům. Jeho oddanost a zapálení pro skauting dokázal skvěle přenést na každého z nás. Všichni jsme se rychle připojili k jeho oddílu a hltili všechny jeho nápady a úkoly, které

pro nás pravidelně připravoval. Hltali jsme také příběhy, které nám vyprávěl a byli jsme fascinováni tím, jak ke klukům z oddílu přistupuje. Všichni jsme si byli rovni, včetně BPho samotného. Navzájem jsme si všichni pomáhali, jeden se učil od druhého, každý respektoval ostatní členy, včetně jejich záporných stránek. V tuto dobu jsme vůbec netušili, jak moc se nám nově nabyté znalosti budou hodit, netušili jsme, že nám toto léto několikrát zachrání život.

Všichni 4 jsme se v pracovní BPho usadili. Chvilí bylo naprosté ticho. BP něco dopisoval za svým stolem, když pak náhle a prudce tahy svého pera počmáral papír, jako když se někdo podepisuje. Papír v tichosti vzal do ruky a mával s ním tak, aby inkoust co nejrychleji zaschnul. Pořád mlčel a nás začalo čím dál, tím více zajímat, co v tom dopise je. Jakmile se zdálo, že inkoust je již suchý, přesunul se k vedlejšímu stolu, dopis zastrčil do předem připravené obálky, kterou následně zalepil. Ze šuplíku pak vytáhl pečetní vosk a obálku zapečetil. Teprve potom se na nás letmo podíval, přesunul se k nám do křesla a zlehka se pousmál. Viděl, s jakou netrpělivostí čekáme, co nám chce říct.

"Chlapci.", začal rozvážným hlasem, "jste tu se mnou již několik měsíců a hodně jste se toho naučili. Dnešní doba je velmi těžká a mír v Evropě křehne. Skautské hnutí se ovšem rozšiřuje do dalších a dalších států. Někde mají zakladatelé volné ruce, ovšem z některých zemí máme signály, že tam jsou snahy naši organizaci zrušit a zničit. Jednou z takových zemí je i Československo." Když to BP řekl, velmi mne to zasáhlo. Srdce se mi rozbušilo vzrušením a vztekem zároveň. "Minulý měsíc", pokračoval BP, "mne navštívil pan Antonín Benjamín Svojsík, zakladatel skautingu v Československu a vedli jsme spolu dlouhý rozhovor o skautech v jeho zemi. Vyjádřil vážné obavy z budoucnosti skautingu a měl strach, že v jeho zemi se vlivní lidé snaží systematicky ničit skauting. Zprvu jsem měl za to, že Antonín snad přehání a že to nebude tak špatné, ovšem pak mi vyličil příběh o tom, jak se mu někdo před měsícem vloupal do bytu a ukradl všechny dokumenty týkající se skatuingu, včetně zakládající listiny, kterou jsme společně podepsali. Dohodli jsme se, že připravíme nový dokument o založení skautingu v Československu a o ten se Antonín postará tak, aby již nebylo možno

ho ukrást. Včera jsem s dokument dokončil, dnes jsem ho tady před váma podepsal a zapečetil do támhleté obálky. Dopis jsem chtěl odeslat poštou, ovšem dle Antonína je to příliš riskatní." BP se opět na delší chvíli odmlčel, jakoby se znovu a znovu rozmýšlel, zda to, co nám chce říct, to o co nás chce požádat je správná věc. Nikdo z nás neřekl ani půl slova, nikdo nerozuměl, jak tento příběh souvisí s náma, ale horlivě jsme čekali na další slova. "Chlapci, úkol, který vám teď dám jsem ještě nikdy nikomu nedal. Je tak nebezpečný, že pořád váhám, zda vás mohu něčím takovým zatěžovat a zda to po vás mohu chtít. Mám ale pocit, že nemám na výběr. Potřebuji, abyste se vydali do Československa, vyhledali Antonína Benjamina Svojsíka a předali mu tuto zapečetěnou obálku."...

K a p i t o l a 2

=====

P ř e c h o d p ř e s h r a n i c e

Tu noc jsme nemohli usnout. Pořád jsme přemýšleli nad úkolem, který nám BP svěřil. Cítili jsme, jak nám vzrušení prochází celým tělem, nejvíce bylo ovšem cítit kolem žaludku, jako když jsme čekali, zda nás učitel ve škole vyvolá. Akorát tentokrát byly ty pocity mnohem silnější. Každý z nás je v tichosti prožíval po svém, spolu jsme o tom nemluvili. Jen jsme tiše leželi na svých postelích a sledovali, co se s náma děje a co se ~~xxxxxx~~teprve dít bude. V tu dobu jsme ještě netušili, co všechno si během této dobrodružné cesty prožijeme, ale tak nějak jsme všichni vnitřně cítili, že to pro nás bude zážitek na celý život.

Ráno jsme vstali dřív, než BP, což bylo velmi neobvyklé, poněvadž jsme byli zvyklí spát déle a často měl BP problém dostat nás z postele. Ovšem tentokrát tomu bylo naopak a důvod byl nasnadě - celou noc jsme vzrušením nemohli usnout. Ihned po snídani jsme šli balit. Ve skautu jsme se naučili, jak důležité se mít správně sbalenou krosnu - BP nám nikdy neříkal, jak se máme sbalit, ale během našich výprav se nás ptal, zda se nám jde pohodlně. On hned viděl, co máme sbaleno špatně, ale nikdy nás na to přímo neupozornil - pouze se nás ptal a my jsme

sami časem přišli na to, proč se nám nejde pohodlně. To bylo jedno z úžasných kouzel sira Roberta Baden-Powella - nepoučoval nás, ale dělal všechno proto, abychom si dokázali poradit sami a byli tak v životě samostatní.

Jakmile jsme měli sbaleno, hlásili jsme se u BPho a čekali na další instrukce. "Chlapci, " začal svou řeč a z jeho lehce roztřeseného hlasu bylo poznat, že je taky nervózní, "mám o vás obavu, ale pevně věřím, že jsem vás vychoval tak, že si dokážete poradit i v těžkých situacích, protože o tom skauting mimo jiné je - o schopnosti poradit si sám. V kuchyni máte všichni připraveno jídlo na cestu, obálku s penězi a s adresou kam máte dojít. Vaším úkolem je dojít do Prahy, najít na Malé straně ulici Říční 11. V kuchyni leží ještě jedna obálka - tu nesmíte otevřít, dokud nedorazíte do Prahy. Jakmile naleznete Říční ulici, otevřete obálku a dále se řiďte instrukcemi z ní. Během cesty chci, abyste mi posílali pohlednice, alespoň co druhý den, abych vědel, kde se nacházíte a jak se Vám daří." BP se na chvíli odmlčel, jakoby přemýšlel, co nám má ještě říct. Ovšem i on na nás viděl, jak jsme dychtiví konečně vyrazit a tak se

jen lehce pousmál a pokračoval: "Tak, hoši. Víte vše, co potřebujete vědět k této cestě. Pevně věřím, že jste na ni dobře připraveni a že se v pořádku vrátíte domů. Běžte si vzít věci z kuchyně a počkejte na mě před domem." Než to vůbec stihl dopovědět, všichni jsme vystřelili, jako blesk směrem ke kuchyni, vzali si věci a pospíchali před dům.

BP nás tam už čekal, všem nám stisknul ruku; levou a malíček přes malíček - tak, jak je to mezi skauty zvykem. Oči se mu leskly a kromě stisku ruky nás všechny pevně a dlouze objal. Hned potom jsme vyrazili k jižnímu břehu Anglie - k hranicím s Francií, abychom mohli na lodi přeplout. Vyrazili jsme pěšky, ale měli hned na začátku štěstí, že se nám povedlo zastavit koňské spřežení, které mělo namířeno stejným směrem, jako my. Nečekali jsme, že se nám podaří tak rychle se přesunout k hranicím.

Na hranicích nás čekal první, těžký úkol. Nikdo z nás nebyl dospělý a potřebovali jsme se dostat přes celnici a pak na loď směr Francie. Navíc jsme s sebou měli zakládající listinu, kterou jsme museli chránit, jako oko v hlavě a měli jsme od

BPho nařízeno, že se nikdo nesmí dozvědět o našem poslání. Už cestou na hranici jsme přemýšleli, jak to vymyslíme. Od svých rodičů jsem si pamatoval, jak vyprávěli o lidech, převaděčích, kteří pomáhali lidem dostat se přes hranice. Rozhodli jsme se, že tyto převaděče vyhledáme. Dlouze jsme přemýšleli, jak je hledat - nikdo z nás nic takového nedělal, ale věděli jsme, že si musíme nějak poradit.

Když jsme vystoupili v přístavním městečku Doveru, vydali jsme se najít hospůdku blízko přístavu. Doufali jsme, že od místních štamgastů bychom se mohli dozvědět, kde převaděče najít. Hospoda, kterou jsme našli byla z venku velmi omšelá, omítka padala ze zdi, zevnitř se linul nepříjemný zápach piva a jiného alkoholu, vše promíchané s vůní ryb. Vstoupit dovnitř jsme se báli, nikdo z nás na takovém místě nikdy nebyl a na všechny dolehla atmosféra tohoto místa - místa, kde není radno dlouze a hlavně v noci se zdržovat. George se odhodlal, jako první a vkročil do sklepení, kde se hospoda nacházela. My ho po chvílce váhání následovali. Hospoda byla temná, sedělo v ní asi 5 lidí a všichni na nás okamžitě upřeli svůj podezíravý zrak, z

čehož jsme pochopili, že děti se v těchto prostorách často nenacházejí. Hospodský na nás koukal natolik překvapeně, že si ani nevšiml, že točí pivo a to mu přeteklo přes sklenici na stůl. Stáli jsme tam a nevěděli, co máme dělat. Nikdo z nás se neodvážil cokoliv říci, protože atmosféra zde byla mnohem více nepřátelská, než jsme čekali. Znenadání se ozval zvuk hrkající židle a jeden ze štamgastů prudce vstal. Lekli jsme se tak, že jsme se bez rozmyslu rozběhli po schodech ven z tohoto doupěte a aniž bychom koukali, co se na ulici děje, rozrazili jsme dveře a povalali mladíka, který tlačil vozík s ovocem a zeleninou. Zřejmě ho prodával na místním trhu.

"Co to ~~řídě~~lááte!" vykřiknul. Když jsme se posbírali a vstali, pomohli jsme mu rozsypané věci vrátit na vozík. Dali jsme se s mladíkem do řeči a zjistili jsme, že je to syn místního zelináře a zrovna se vracel domů. Na Bobovi bylo celou dobu vidět, že má ve tváři odhodlaný výraz. Chvilí ještě váhal a pak znenadání hlesl: "Potřebujeme se dostat do Francie. Nevíš, jak to máme udělat?". Mladík na nás chvíli překvapeně a zkoumavě koukal a pak jen tiše rozkázal: "Pojďte za mnou."...

Asi po pěti minutách chůze jsme se zastavili u velkého pavlačového domu, před kterým parta asi 5ti 20ti letých mužů postávala a něčemu se smála. Syn zelináře mezi ně přišel a něco jim povídal. Chvilí tam všichni mlčky stáli a pak jeden z mužů na nás pokynul, ať přijdeme blíže. "Tak vy se potřebujete dostat na Francie, jo?". Všichni jsme souhlasně kroutili hlavou. "Dnes večer pluje do Francie loď, kde budeme mít lidi, kteří vám mohou pomoci. Budeme ale chtít, abyste do Francie pro nás něco převezli. Je důležité, aby vás celníci při tom nechytili a proto se budete muset rozdělit." Tato myšlenka se nám vůbec nelíbila - chtěli jsem být spolu - být tým, který se bude pokaždé vzájemně podporovat. Bohužel nám ale nic jiného nezbývalo a tak jsme s tímto nápadem souhlasili.

K a p i t o l a 3

=====

P l a v b a l o d í

Plavba lodí byl pro George, Michaela i Boba zcela nový zážitek, neboť to pro ně bylo poprvé, co pluli na moři. Ani jeden z nás si ale plavbu neužíval, neboť jsme každý pluli jinou lodí a úkol, který jsme dostali od převaděčů nás natolik zaměstnal, že jsme na užívání plavby neměli ani pomyšlení. Ovšem nejen úkol nám rozpoutával pozornost. Nervozita z toho, že nás celníci chytanou a my se nedostaneme přes hranice byla možná ještě větší, než nervozita z nesplněného úkolu.

Než jsme nastoupili na loď, převaděči nám podrobně vysvětlili svůj plán, jak nás dostat do Francie. "Poplujete každý jinou lodí! Když někoho z vás chytanou, tak ostatní budou mít pořád šanci se do Francie dostat." zavelel jeden z převaděčů. Dle jeho vážného, až velitelského pohledu jsme poznali, že je to vedoucí skupiny a příkazy, které vždy říkal s důrazem a mírně zvýšeným hlasem, plnili ostatní převaděči beze slov a zcela přesně. Skupina byla výborně sehraná a bylo poznat, že již mají dostatek zkušeností s převáděním lidí. "Pojďte za mnou, mládežníci!" pokynul na nás a my beze slov poslechli. Byl to rozený vůdce a nikdo nezpochybňoval jeho postavení a autoritu.

"Každý z vás dostane nový pas. Je to pas na falešné jméno a máte k němu i francouzský průvodní dopis, že vás v Calaise bude čekat strýc, který si vás vyzvedne. Každému z vás dám fotku člověka, který bude ve Francii hrát vašeho strýce", pokračoval John, tak se velitel jmenoval, a my jsme bedlivě hltali každé jeho slovo. "Je nezbytně nutné, abyste si zapamatovali údaje z nového pasu. Vaše nové jméno, datum narození, bydliště, jméno otce či matky, atd.! Celníci se vás na to při podezření určitě budou ptát!", řekl důrazně a pokračoval: "A taky si musíte zapamatovat tvář vašeho strýce, abyste šli před celníkama přímo k němu, rozumněli jste?" Tato otázka spíš zazněla, jako rozkaz a my jsme všichni přitakali.

"Nepomáháme vám jen tak pro nic za nic, chlapci. Potřebujeme, abyste do Francie převezli tuto krabičku. Neptejte se, co v ní je, není to pro vás důležité. Pokud by se vás na to celníci na lodi ptali, tak řeknete, že uvnitř máte vzorek rašeliny z ostrovů Isla, která se používá na výrobu Whiskey. A na celníky si dejte pozor - děti, které přejíždí přes hranice sami

jsou vždy podezřelé a proto je celníci rádi důkladně kontrolují. Tak, chlapci. Tady máte všechny potřebné věci, lodě vám odplouvají za hodinu. Důkladně si to prostudujte a buďte obezřetní. Přeji vám hodně štěstí." dokončil svůj proslov John, podal nám krabici se vším potřebným a odešel.

Chvíli jsme tam stáli, jako opáření a skoro jsme začali litovat toho, že jsme se na takovou nebezpečnou cestu vydali. Nerozumněli jsme tomu, proč nás BP vystavil takovému riziku a proč nás před těmito problémy nevaroval. Nevěděli jsme, co máme dělat a srdce nám bilo, jako o závod. A to jsme ještě nebyli u celníků. Po chvílce jsem si dřepnul ke krabici, otevřel ji a vytáhnul pas.

Jméno: Johnathan Kiesler

Datum narození: 15.6.1902

Bydliště: 15 King's square, Birmingham

Jméno matky: Jesica

Datum narození matky: 30.1.1867

Jméno otce: Peter

Datum narození otce: 8.2.1869

Soustředěně jsem všechny údaje začal číst a zapisovat si je do svojí paměti. Po chvílce se ke mě přidali i ostatní kluci a v místnosti bylo absolutní ticho, jak jsme se všichni soustředili na údaje, které jsme si měli zapamatovat.

Hodina utekla rychle a ani jsme se nenadáli a už jsme stáli každý před jinou lodí v řadě a čekali, až nás celníci zkontrolují. Čím více jsem si opakoval údaje z mojí nové identity, tím více jsem měl pocit, že je zapomínám. A pak jsem přišel na řadu...

K a p i t o l a 4

=====

P ř e s p á n í v l e s e

V tento den jsme opět šli pěšky. Procházeli jsme rovinatou krajinou, plnou polí a luk, kde mnoho lesů nebylo. Byla to úplně jiná země, než jakou jsme znali z Anglie či já z Československa. Při pohledu na nekonečný rovinatý kraj jsem si vzpomněl, jak jsme s rodiči navštívili Vysoké Tatry na Slovensku a kochali krásnými výhledy po okolí Slovenska. George, Bob a Michael nic takového neviděli a tak jsem využil této příležitosti a dlouze jim vyprávěl, jaké to v horách je. Hory jsou velmi specifické a pochod v nich není tak jednoduchý, jako zde na dlouhých stráních. Kromě toho, že terén, po kterém se v horách chodí je mnohem namáhavější - nejen, že se chodí do prudkých kopců, ale terén je ~~skanz~~skalnatý a je velmi důležité dávat si pozor, kam člověk šlápne. Stačí jeden neopatrný krok a hned si podvrtnete kotník. A s takovým podvrtnutým kotníkem se již chodit příliš nedá. "A to jsem se vám ještě nezmínil o počasí." pokračoval jsem ve svém vyprávění. "V horách se počasí může změnit doslovat během chvilky. Jednou se nám stalo, že ze slunečného dne se během asi hodiny zatáhlo, přišla hustá mlha a déšť a s tatínkem jsme měli problém, abychom v bezpečí došli domů." Kluci můj výklad poslouchali a představovali si,

jaké to tam asi musí být. Samozřejmě, že jsem svoje vyprávění malinko "nafouknul", aby znělo více dramaticky a já měl pocit, jaký nejsem frajer.

A tak nám cesta docela rychle utíkala a těšili jsme se, že dnes opět dojdeme velký kus cesty. Sice se nám nedařilo zastavit nikoho, kdo by nás svezl, ale nevadilo nám to. Byli jsme totiž plni sil a elánu a byli jsme připraveni na různá další úskalí, které nám měl osud připravit. Po chvilce mlčení Bob jen tak prohodil: "Dnes bychom mohli zvolnit tempo a usídlit se u nějakých hodných lidí ze vsi už odpoledne. Nemusíme přece každý den šlapat až do noci, že?" Georgovi se tato myšlenka příliš nelíbila, neboť ten by nejraději šel i přes noc, ale byl jasně přehlasován všemi ostatními, včetně mě. Čeká nás ještě dlouhá cesta a nemusíme se vysílit hned zpočátku.

Byly zrovna 2 hodiny odpoledne, když jsem si dali přestávku na lehký oběd a domluvili jsme se, že v nejbližší vsi vyhledáme pekaře a zeptáme se, zda bychom u něj mohli přespat, že mu rádi pomůžeme, s čím bude potřebovat. Doufali jsme, že

od pekaře bychom mohli dostat i nějaký ten pecen chleba na cestu nadruhé den. Šli jsme ještě zhruba hodinku, když jsme došli od vesnice Olsene. Byla to malá vesnička s náměstíčkem, na kterém byla veřejná studna a kostelík, který spíš připomínal zříceninu. Z toho jsme usoudili, že tato vesnice bude asi velmi chudá - podle kostela se většinou dá poznat, jací lidé zde bydlí. Na návsi jsme vešli do prvního místního krámku a já jsem se šel lámanou němčinou zeptat, kde najdu pekaře. Paní prodavačka byla milá, usměvavá paní, která německy moc neuměla, ale rukama, nohama jsme si nakonec porozuměli a ona nás navedla na druhou stranu vsi.

Pan pekař byl urostlý starší pán, který měl tři syny. Z jeho vrásčité tváře bylo ihned poznat, že má za sebou těžký život, taky se na nás zpočátku trochu mračil, ale když jsem mu vysvětlil, že bychom mu za nocleh rádi pomohli, jeho tvář se okamžitě rozjasnila a velmi ochotně nás přijal. Zavedl nás do stodoly, kde jeho tři synové zrovna štípali dříví. Krátce na ně promluvil a kluci okamžitě vše pustili a někam radostně odběhli. V tu chvíli jsme pochopili, co budeme dělat. Pekař potřebuje pořád přitápět v peci a

tak štípání dříví je zde častá a pro jinochy neoblíbená práce. Pro nás to ale naopak bylo příjemné zpestření a když jsme se chopili práce, pan Pekař uznale kýval hlavou. Ihned musel poznat, že sekeru nedržíme v ruce poprvé a že nám práce půjde, jako od ruky.

Když se asi tak po hodině práce prudce rozrazily dveře od stodoly, všichni jsme s sebou trhli. Ve dveřích stál pekař, byl silně udýchaný a bylo vidět, že sem utíkal. Přišel ke mě a horlivým, až naléhavým hlasem mi říká: "Chlapci, musíte okamžitě.....!"

K a p i t o l a 5

=====

P r á c e s o h n ě m

Když jsme se ráno probudili, nemohli jsme si nevšimnou, jak se zatáhlo. Poprvé nás naší cestě nedoprovázela slunečná a azurová obloha. Všichni jsme se s obavami shodli na tom, že se musíme připravit na to, že bude pršet. Ze skautu jsme měli dobrý výcvik, jak si v takové situaci poradit, ale přeci jen jsme teď z toho měli úplně jiný pocit, než když jsme za deště stanovali s Baden-Powellem., který byl natolik zkušený, že nám dodával sebejistotu a důvěru v naše schopnosti. Dnes jsme si ovšem s touto situací budeme muset poradit sami. "A taky si poradíme!", zvolal odhodlaně George. Všem nám tímto výkřikem dodal sebejistotu a odhodlanost se s tím poprat. Zpětně musím uznat, že toto George uměl dokonale. Sbalili jsme se tedy a vyrazili na cestu.

Po asi dvou hodinách chůze se spustil jemný déšť. Byli jsem rádi za to, že přestože pršelo, bylo venku docela teplo a nemuseli jsme si na sebe dávat další vrstvy oblečení. Na Bobovi bylo zřetelně vidět, že se mu zhoršila nálada. Déšť neměl rád a otravovalo ho, když mu za krku padají kapky deště. Jindy veselý a energií hýřící Bob byl teď zamlklý a nebyla s ním rozumná řeč. Kdykoliv jsme s ním chtěli navázat hovor, suše nás odbyl,

jako by to ani nebyl náš kamarád. Byli jsme z toho smutní, ale respektovali jsme, že v těchto situacích chce být Bob raději sám a nechce být rušen. Byla to pro něj určitě velmi těžká situace a snažil se s ní vypořádat, jak nejlépe dovede. Všichni jsme si pomysleli, že se těšíme, až opět vyleze sluníčko a Bob bude zase ten starý dobrý, usměvavý Bob - tak, jak ho známe.

Déšť pořád neustával, ale naštěstí ani nesílil, a i přesto nám to dělalo starost, neboť jsme začínali mít hlad a potřebovali jsme si někde rozdělat oheň. Do míst, kde jsme přišli to vypadalo, že zde prší už delší dobu - vše bylo promáčené, na zemi spoustu bláta a tak. Vlezli jsme tedy do nejbližšího lesa, abychom si připravili dřevo na rozdělení ohně. Lesy zde byly listnaté, dubové a bukové a nám dělalo starosti, že jsme nikde poblíž neviděli žádnou břízu ani jehličnaté stromy. Jako správní skauti jsme samozřejmě věděli, že břízová kůra hoří i když je ~~moxk~~mokrá a funguje, jako výborný podpalovač. Jehličnaté stromy by nám naopak nabídly klestí, pomocí kterého bychom oheň také rozdělati snáze. Snad hodinu jsme v okolních lesích hledali dříví vhodné na podpal, hlavně na

rozdělání ohně, ale nedařilo se nám. Když jsme se přeci jen s nějakým dřevem vrátili k místu, kde jsme si chtěli rozdělat oheň, Michael se opět, se sekerou v ruce, vzdálil, aby tak za 5 minut přišel zpět a v tichosti se pustil do něčeho, co jsme nečekali. My jsme se mezitím pokoušeli rozdělat oheň, ale marně. Jediné, co nás alespoň trochu potěšilo bylo to, že na chvílku přestalo pršet. Michael byl celou dobu k nám otočený zády, když náhle s úsměvem na tváři vstal a ukázal nám kus hořícího špaluku, který ihned položil do ohniště a opatrně přidával další a další větve, aby během pěti minut oheň hořel natolik, že jsme nad něj zvesela mohli postavit kotlík. Michael nás občas dokázal takto překvapit a všichni jsme byli zvědaví, jak se mu povedlo rozdělat oheň jen s jedním špalíčkem. Ovšem ten lišák lišácký nám to nechtěl povědet, až jsme to nakonec vzdali, ovšem museli jsme uznat, že teď nás Michael zachránil. Dokonce i Bobovi se zlepšila nálada.

Po vydatném obědem jsme ještě asi hodinku odpočívali, až nás nově padající kapky deště postavily na nohy a my se vydali dál do nejbližšího města. Tam jsme chtěli nastoupit do vlaku a část cesty si tak

urychlit. Už jsme taky dlouho neposlali zprávu Baden-Powellovi. Čekalo nás ovšem ještě hodně kilometrů a déšť tentokrát neustával, spíš naopak. Cesta byla natolik monotónní, že jsme úplně přestali vnímat čas a nechali se unášet myšlenkami, které nám v hlavě běžely. Každý z nás jistě myslel na něco jiného, ale dlouhé hodiny jsme nikdo neměli potřebu komunikovat. Pochopili jsme, jak se cítil dnes ráno Bob, když chtěl mít čas jen pro sebe. "Dnes už do cíle dojít nestihneme. Měli bychom se někde utábořit", přerušil jsem dlouhé ticho. Všichni jsme byli docela mokří a představa, že budeme nocovat za deště někde v ~~kzale~~ se nám moc nezamlouvala tím více, čím více pršelo a zvedal se vítr. Rozdělat oheň za prudkého deště a větru bude zcela jistě výzva i pro Michaela...

K a p i t o l a 6

=====

Z n i č e n ý m o s t

Kráčeli jsme hlubokým a temným lesem. Příroda se jakoby znenadání změnila a zcela nás pohltila svou novou, tajemnou atmosférou. Pravdou, že až tak znenadání se to nestalo, z cest a polí jsme se sami rozhodli uhnout, že to zkusíme přes tento hluboký les. Dle mapy bychom si tak mohli ušetřit pěkných 6-7 mil. Cesta lesem byla pro nás vítaná změna a tak jsme plni energie směle vyrazili do hlubin těchto tajemných lesů.

"Doufám, že zde nepotkáme Roberta z Locksley!", prohlásil vážným hlasem George. Bob dodal: "No to bychom se ocitli v pěkném maléru, tam by nám znalosti od Baden-Powella nestačily." a Michael se přidal: "Tím by asi naše výprava předčasně skončila." A já jsem vůbec netušil, o čem se to teď kluci baví. "O čem to teď mluvíte? Jaký Robert z Locksley.", zeptal jsem se lehce vyděšeným hlasem. Dobrodružství jsme již zažili na této cestě dost a nevím, zda stojím o další takové, ve kterém nám hrozí předčasné ukončení našeho výletu. Myšlenky běžící mi v hlavě jedna vedle druhé byly přerušeny uvolněním tlaku na mých zádech. Krosna se mi najednou zhoupla a převážila na levé rameno, zatímco to pravé si silně ulevilo od

zátěže. "Tak už to nevydržel", pomyslel jsem si, když jsem si vzpomněl, že jsem ráno zkoumal popruh na krosně, který byl již celý rozedřelý a vypadal, že již brzy dokončí svojí misi. Sundal jsem batoh ze svých zad a přemýšlel, jak popruh teď opravím, neboť náhradní jsem si s sebou nevzal. BP nás vedl k tomu, abychom si v každé situaci dokázali sami poradit a já teď přesně před takovou situací byl postavený. Na chvíli jsem se zamyslel, vytáhnul z boční kapsy svoji uzlovačku a dvěma uzly spojil roztržený popruh tak, že byl opět připravný sloužit - alespoň do doby, než si pořídím nový.

"Malého Johna bychom snad ještě zvládli, ale Roberta určitě ne." vrátil se k tématu Bob a já stále netušil, o čem se to kluci baví. Jakápak hrozba? Malý John? "Ovšem kdyby nás zavalil Tuck, tak to by z nás byla určitě jen velká placka." přitakal George a všichni kluci se začali hlasitě smát. Nejen tomu, co hlesnul George, ale i tomu, že já vůbec nerozumím a začíná mě to malinko štvát. Kluci si toho všimli a aby mě nadále netrápili, Michael se zeptal: "Tys nikdy neslyšel legendu o Robinu Hoodovi?" To jméno jsem slyšel poprvé v životě a kluci byli velmi překvapení, neboť Robin Hood je jedna z

nejznámějších postav Britské historie. Další hodinku mi všichni zaníceně vyprávěli příběhy o Robinu Hoodovi s takovým zaujetím, až přišlo líto, že jsem se o nich dověděl až teď.

~~Svížným~~ Svížným krokem jsme prostupovali lesem a byli jsme plni energie. Někdy, když jdeme, tak se nám nechce, máme pocit, že každý krok je utrpením a cesta nikdy nekončí. Dnes to ale byl přesný opak, rychlé a přesné kroky nám dodávali jistotu a ačkoliv jsme museli dávat pozor na terén, kořeny, kameny či další nástrahy lesa, tak jsme všechny tyto překážky dokázali zdolávat bez sebemenšího náznaku zpomalení. Dodávalo nám to velkou sebejistotu a nálada byla výborná. Tušili jsme, že každou chvíli bychom měli dorazit k řece, přes kterou, dle naší mapy by měla vést lávka či most. To jsme ze značky na mapě nepoznali. Jakmile jsme v dálce zaslechli hluk rychle tekoucí vody, všichni jsme zcela automaticky zrychlili krok, abychom se k našemu cíli dostali co nejdříve. A jak nám dnes všechno vycházelo, došli jsme nejen k řece, ale ihned jsme spatřili i lávku! To jsme skutečně nečekali - mysleli jsme si, že lávku budeme muset ještě dlouze hledat.

Užasle jsme na lávku koukali a nějak se nám nezdála. Byla to jednoduchá lanová lávka, vyplněná dřevěnými klacky, jakobyste provazový žebřík položili přes řeku a pro udržení stability k lávce přidali dvě lana po stranách, jako zábradlí. Lávka působila, že jí dlouho nikdo nepoužil a nikdo z nás neměl odvalu na ní stoupnout. Uklidnilo nás ale, že řeka nebyla tak veliká a hluboká, že by nešla přebrodit, aniž bychom si namočili boty. Chvilí jsme seděli na kamenech, vyhřívali se na sluníčku, které jsme po dlouhé době opět spatřili, neboť hluboko v lese, přes stromy jeho paprsky na nás nedosáhly. Tady ale ano. Po asi deseti minutách odpočinku mě napadlo: "Kluci, co kdybychom si dnes odpočinuli a tuto lávku opravili tak, ať lidem nadále slouží a nebojí se po ní přejít!" Všem se tento nápad líbil. Už spousty dní v kuse se věnujeme pouze přesunu, nachodíme desítky kilometrů denně a tak jsme si dnes udělali takový pohodový, odpočinkový den. Po tomto rozhodnutí se nám obrovsky ulevilo, a vlila se do nás další dávka pozitivní energie. Okamžitě jsme vyskočili a jali se prozkoumat, v jakém stavu lávka je. Byla hodně stará a dlouhý čas zanedbávaná. "Já skočím pro dřevo",

"Počkej na mě, já Ti pomůžu!", "Hele, tady bych dal ambulanční, ale tady se spíš bude hodit rybářský", "Ty jo, tento uzal neznám, ten vypadá dobře, podívej, jak pevně drží a ani se nehne." Všichni jsme byli tak zabraní do práce a zkoumání lávky, že jsme ani nevěděli, jak rychle nám ubíhá čas. Trvalo nám to celé odpoledne, ale když se začalo smrákat, Bob jako první směle nakročil na lávku a pevným a sebejistým krokem přešel nadruhou stranu. Byl si naprosto jistý, že jsme lávku opravili dobře a zcela naši práci důvěřoval. Najednou jsem cítil naši společnou sounáležitost. Někdy, když spolu něco děláme, tak se vzájemně okřikujeme, každý to chce dělat po svém a nakonec naše dílo podle toho i vypadá. Ovšem dnes ne. Dnes jsme makali, jako tým, jako dobře fungující soukolí, jako parní lokomotiva, která podává obrovský výkon a posouvá věci dopředu.

Usínal jsem s pocitem, že jsem rád, že mám tak skvělé kamarády.

K a p i t o l a 7

=====

Z a t č e n í a v ý s l e c h

Konečně! Po dlouhých a nekonečných pochodech jsme dorazili do města se železniční tratí! Už když jsme šli po silnici k městu, zahlédli jsme na nedaleké koleji parní lokomotivu, která si to velkou rychlostí šinula do města. Všichni jsme v tu chvíli přidali do kroku a když začala mašinka houkat, začali jsme křičet z plných plic, abychom ji překřičeli. To se nám samozřejmě nemohlo podařit, ale nám to nevadilo. Zvedlo nám to náladu a těšili jsme se, že několik stovek kilometrů cesty ušetříme naše nohy i záda.

Když jsme dorazili do města, ihned jsme navštívili nejbližší trafikou, abychom mohli poslat korespondenční lístek Baden-Powellovi a pokračování naší cesty. V předchozích dnech se nám to totiž nedařilo. Buď jsme zrovna nenavštívili žádné město anebo jsme do něj dorazili v noci a ~~zářk~~přiliš vyčerpaní. Tentokrát jsme mu podrobně vylíčili, jak se nám daří a že o nás nemusí mít strach, že nás velmi dobře připravil na takovou výpravu. Všichni jsme se na korespondák podepsali, abychom BPho ujistili, že jsme skutečně všichni spolu. Bude mít radost, až si to přečte.

Po krátké pauze na svačinku jsme se vydali na vlakové nádraží. Byla to relativně malá, omšelá budova s jedním nástupištěm. Zdejší nádraží zde vypadala úplně jinak, než v Anglii, ostatně jako i všechny ostatní budovy, které jsme viděli. Vešli jsme dovnitř a rozlíželi se, abychom zjistili kdy pojedě nejbližší vlak naším směrem a taky abychom si koupili lístek. Na jízdu vlakem jsem se moc těšili - ten celodenní odpočinek jsme si už zasloužili, ale Bob a George se těšili ještě více. Měl to pro ně být zážitek na celý život, neboť oni ještě nikdy vlakem necestovali. V tuto dobu jsme ale netušili, že zážitek na celý život to bude pro nás pro všechny.

Už z dálky jsme slyšeli, jak se parní lokomotiva blíží k nám a všichni jsme zřetelně slyšeli, jak motor pomalu ubírá na otáčkách a celá souprava zpomaluje. Když nás míjela lokomotiva, hustý dým z jejího komína se linul všude kolem a zvuk pištících brzd jednotlivých vagónů byl tak silný, že jsme si museli silně zacpat uši, abychom neohluchli. Jakmile vlak zastavil, celé nádraží se opět dalo do pohybu. Lidé vystupovali a nastupovali,

nádražák něco pokřikoval na skupinku mladíků a doho všeho si lokomotiva tiše odfukovala a připravovala se na další velkou porci kilometrů, kterou měla před sebou. Po chvilce koukání na tento ruch jsme se vzpamatovali, zvedli krosny ze země a hbitě nastoupili do nejbližšího vagónu.

Bob i George si jízdu skutečně užívali a na jejich očích bylo zřetelně patrné nadšení z jejich první jízdy vlakem. Sledovali vše, co se jen sledovat dalo a z dospívajících chlapců se opět na chvíli stali malé děti plné energie, nadšení a touhy poznávat a užívat si nové věci, nové pocity. Vše nasvědčovalo tomu, že si tento slunný den užijeme dosyta a první hodiny jízdy nám to zcela dokazovaly. Cesta rychle utíkala a my pořád počítali, kolik dní navíc bychom museli ujít, kdybychom nejeli vlakem. Každých 40 minut vlakem nám ušetřilo jeden celý den. "A práááááááávé teď je to přesně 5 hodin, co sedíme ve vlaku, takže jsme už ušetřili 7 a půl dne!" zvolal nadšeně Michael a přesně v tomto okamžiku začal vlak prudce brzdit, jako kdyby někdo zatáhl za záchrannou brzdu. Malinko jsme se polekali a čekali, co se bude dít.

Asi tak hodinku se nic nedělo, když se pak znenadání kolem celého vlaku objevily desítky policistů. Rázem nám všem ztuhla krev v žilách a srdce začalo opět bušit, jako o závod. "Polikáté už během naší mise?", pomyslel jsem si. Policisté se zbraněmi v ruce obklíčili celý vlak a povel velitele do něj všichni, jako jeden muž vstoupili. Do našeho vagónu vtrhlo 8 policistů, 2 každými dveřmi, a zařvali něco, čemu jsme nerozuměli, ale všichni lidé kolem nás se postavili a tak jsme tak učinili taky. Policisté se rozhlíželi kolem a oči všech z nich spočinuly na nás. Srdce nám bušilo snad ještě rychleji, než předtím a to už jsme si mysleli, že nejde. Zadek se nám všem stahoval z toho, do čeho jsme se to opět zapletli. Čtyři policisté k nám ihned přikročili a zařvali "Passports!". Když jsme jim je podali, jeden z nich se na nás podíval a lámanou angličtinou prohlásil: "Půjdete s náma, pánové. Otočte se zády a dejte ruce za hlavu. Jste zatčeni!".

K a p i t o l a 8

=====

Z t r a c e n í v l e s e

Včerejší zážitek ze zatčení byl velmi silný, strávili jsme ve vězení celou noc a ráno nás propustili. Ukázalo se totiž, že ve vlaku cestovala i partička anglicky mluvících zlodějíčků, kteří v Německu vykrádali ~~xxx~~obchody. Policisté zatkli ve vlaku i je, ale netušili, kdo je kdo a nás propustili, až když se Ti druzí doznali a našli se u nich jasné důkazy o jejich vině.

Druhý den jsme nasedli do vlaku a celý den cestovali, abychom ušetřili spousty dalších kilometrů. Dojeli jsme na místo, kde vlak měnil směr, bohužel tím naším koleje dál nevedly a proto jsme zde vystoupili a pokračovali opět pěšky. Naše odpočínuté nohy jakoby zapoměly, jaké to je chodit a zpočátku nám nešlo navrátit se k původnímu tempu. Časem jsme se ale rozchodili a byli jsme opět k nezastavení, ačkoliv se pak ukázalo, že zastavovat jsme museli často. Dostali jsme se totiž do rozlehlých lesů bez vyšlapaných lesních cestiček a naše mapa byla v této oblasti také skoupá na informace. Doposud jsme měli docela štěstí a nestalo se nám, že bychom nevěděli, kam máme jít. Mapy jsme měli dobré a hlavně jsme se pohybovali v oblastech, které byly dobře značené či

tam přinejmenším byly lesní cestičky, které nás zavedly k místům, kde jsme se dokázali zorientovat. A pokud se ani to nepovedlo, tak se na nás usmálo štěstí a potkali jsme někoho, kdo nám poradil. Já nikdy neměl problém navázat kontakt s cizími lidmi a moje znalost němčiny mě stejně předurčovala k tomu, že ptát jsem se vždy musel já.

Tentokrát jsme vešli do lesa a již po pár desítkách minut jsme znejistěli, zda jdeme správně. Zastavili jsme se a pečlivě zkoumali mapu a okolí. Moc chytří jsme z toho nebyli a museli jsme hodně přemýšlet, abychom určili alespoň naši přibližnou polohu. Být v neznámém prostředí a ani nevědět, jak se z něj dostat byla pro nás nová a docela nepříjemná zkušenost. George zavelel: "Musíme se domluvit, jak budeme postupovat. Čím více nachodíme kilometrů bez rozmyslu, tím více se zamotáme a ztratíme spousty času. Raději teď na hodinu sedněme a popřemýšlejme!" Všichni jsme souhlasili a začali navrhopvat, jak se v lese zorientujeme. "Podle čeho se budeme orientovat?", "Karle, vytáhni buzolu", "Musíme jít na jihovýchod a překročit tuto řeku.", "A co když buzola nebude fungovat?"... Když jsem položil

tuto otázku, tak se všichni zarazili a s překvapeným výrazem se na mě podívali. "Jak jako nebude fungovat?!", zvolal Michael a v té jeho otázce byla cítit směs údivu, naštvaní a zoufalství. "Mno, ", pokračoval jsem, "slyšel jsem o místech, kde je v okolí silné magnetické pole a buzoly tam prý nefungují.". Chvilkové ticho bylo rázně ukončeno Georgem: "A proč by to mělo být právě tady? A navíc, pořád můžete určit světové strany podle slunce, stromů, mraveniště a tak. Ale stejně to potřebovat nebudeme, protože ta buzola prostě bude fungovat a BASTA!" Jeho rázný, až velitelský hlas, nás překvapivě natolik uklidnil, že jsme skutečně uvěřili tomu, co George říkal.

Nakonec jsme se tedy dle buzoly vyrazili směrem, který jsme si určili, že je správný. Potřebovali jsme ujít asi 9 mil pod azimutem 120 stupňů a doufali jsme, že se nám to bez problémů povede. Jak se ale časem ukázalo, nebylo to tak jednoduché a místy jsme byli velmi naštvaní a zklamaní. Když totiž jdete po poli nebo na louce nějakým směrem, tak je to snadné, ale v prostředí, ve kterém jsme byli, bylo spousty překážek, které jsme museli obcházet a díky tomu jsme snadno ztráceli původní směr. Museli jsme

obcházet rokle, skaliska, bažiny, neprostupné houští. A když jsme se dostali na druhou stranu, tak jsme jen těžce nacházeli směr, kde máme pokračovat.

Tento den nebyl zábavný. Všichni jsme byli zkleslí, zcela jsme rezignovali na to, že jdeme správně a ke konci jsme už jen bezhlavě šlapali a očekávali, kde se to z tohoto lesa vynoříme. Čím více jsme už už očekávali, že musíme vyjít z lesa, tím více jsme se zklamali, když jsem zjistili, že tam, jak v dále prosvítá sluníčko, není konec, ale pouhý palouček. A ačkoliv se nám to stalo několikrát, pokaždé jsme se znovu zaradovail, když jsme takové prosvítající sluníčko zahlédli. A opět se zklamali, když k němu přišli. Nakonec se ale naše nálada obrátila naruby a během jediné vteřiny se z unavených, zklamaných a nevrlých hochů stali jásající skauti, plni energie. To poslední prosvítající sluníčko bylo klíčové - přicházeli jsme k místu, kde slunce silně prosvítalo a očekávali, že opět najdeme jen palouček, ovšem tentokrát ne. Tentokrát se před náma otevřela krásná, rovinatá krajina, kterou jsme před sebou měli, jako na dlani. George vytáhl mapu, chvíli ji svou

zachmuřenou tváří sledoval a pak ohodil mapu a začal kolem skákat plný radosti a přitom pouze zvolával: "Došli jsme, kam jsme měli! Jsme skvělí! Ani v temném lese se neztratíme! Huráááá!".

Ačkoliv jsme všichni věděli, že správné místo jsme trefili pouze díky náhodě a zázraku, tvářili jsme se, jako bychom přesně věděli, kudy jsme šli. Užívali jsme si ten pocit, ten pocit naplnění, radosti, energie. Užívali jsme si ten pocit vítězství!

K a p i t o l a 9

=====

V e l k ý h l a d

Další dlouhý den byl za námi a všichni jsme s velkou úlevou sundali krosny z našich unavených a propocených zad. Já vyrazil do lesa přinést dříví na rozdělení ohně, zatímco kluci mezitím vytvořili ohniště z kamení, které našli nedaleko. Vhodného dřeva na rozdělení ohně zde bylo dostatek a první plamínky začaly záhy plápolat. Hned jsme se svlékli a nechali sušit naše propocené trička a kraťasy. Jakmile George začal ze své krosny sundávat kotlík, Michael si toho všiml a vytáhl jídlo, které tento den nosil pro nás pro všechny. Brzy jsme si začali vařit polévku a velmi jsme si na ní pochutnali.

Seděli jsme kolem ohně, najezení a spokojeně odpočívali. Slunce pomalu zapadalo za horizont a obloha byla plná červánků. Nikdo z nás neměl potřebu mluvit, jen jsme leželi, ruce jsme měli založené pod hlavou a tiše jsme sledovali, jak slunce pomalu mizí a dává sbohem dalšímu dni. "Ještě nejsme ani v polovině naší cesty", pomyslel jsem si. "Co nás asi ještě na tomto výletě potká?" Přemítal jsem jednotlivé dny a snažil se najít takový, kdy se nám nic zajímavého nepříhodovalo. Marně. Vzpomínal jsem na jednotlivé zážitky a znenadání jsem

ucítil silný pocit hrdosti. Hrdosti na to, že jsme si zatím pokaždé dokázali poradit. Hrdosti na to, že jsem se ani jednou ~~ne~~ nepohádali a že táhneme všichni za jeden provaz. Hrdosti na to, že se dokážeme postarat sami o sebe, ačkoliv jsme pořád ještě děti - tedy alespoň v očích dospěláků jsme pořád ještě děti, ale my teď dokazujeme, že nejsme. Nedokazujeme to těm dospělým, dokazujeme to sami sobě. Na to jsem byl obzvláště velmi hrdý.

Jak jsem tak ležel a přemítal, unavený z cesty, ani jsem si neuvědomil, že se mi pomalu zavírají oči a během chvilky jsem nakonec usnul. A nebyl jsem sám, úplně stejně na tom byli Bob, Michael i George. Zdalipak také přemýšleli o tom, jak jsme na sebe hrdí? Teď si uvědomuju, že to jsem se vlastně nikdy nedozvěděl, neboť události, které následovaly nabraly tak rychlý spád, že mě potom nenapadlo se jich na to zeptat. Usnuli jsme všichni. Dohořívající oheň jemně praskal, což nás příjemně uspávalo. Vlastně ani nevím, kolik bylo hodin, když se to stalo. Ležel jsem na zemi a spal tvrdým spánkem. Zdál se mi sen, ale už si nepamatuju, o čem, když jsem se v jeden okamžik přetočil na druhou stranu, neboť pravý bok už jsem

měl otlačený. V tu chvíli jsem uslyšel hluboké a velmi silné zavrčení.

Připomnělo mi to Rexe - byl to německý ovčák mojeho kamaráda. Když Rex jedl ze své misky, nikdy nedovolil, aby se k němu kdokoliv přiblížil a pokaždé hrozivě vrčel, aby nám dal najevo, že na jídlo mu nikdo sahat nebude. Za žádných okolností. Ovšem vrčení, které jsem tu noc uslyšel bylo silnější, hrozivější. Ihned jsem si uvědomil, že toto pes není. Nevěděl jsem, co dělat. Chtělo se mi vyskočit na nohy, ale nezmohl jsem se ani na otevření očí, tak jsem se bál. Ležel jsem nehnutě a intenzivně poslouchal to vrčení - bylo skutečně strašidelné. Za chvíli "to něco" ztichlo. Slyšel jsem, jak zvíře udělalo pár kroků směrem ke mě a ucítil jsem, jak mě očichává. Krve by se ve mě v tu chvíli nedořezal. Se zatajeným dechem jsem trnul a přemýšlel, kdeže mám položenou svoji kudlu. Když to monstrum začalo očichávat mojí tvář, myslel jsem, že umřu. Nedalo se to vydržet.

Ulevilo se mi. Po chvilce už jsem jen slyšel, jak zvíře odběhlo a vnímal jsem pouze zcela zřetelné a hlasité mlaskání. A pak jsem si vzpomněl! Jak jsme usnuli, nechali jsme tašku s našim jídlem u ohniště! Opatrně jsem otevřel oči a

konečně jsem spatřil, kdože je ten noční
vetřelec. Byl to vlk. Obrovský vlk -
alespoň tak mi tehdy připadal. Musel být
velmi hladový, protože obsah naší tašky
hltil po velkých soustech, skoro jsem měl
pocit, že vidím, jak se mu s každým
soustem zvětšuje břicho. Pozoroval jsem,
jak dojedl poslední kousky a pak rychle
zmizel ve tmě hustého smrkového lesa.
Ještě tak 10 minut jsem tiše ležel a
nebyl schopen jediného pohybu a tak jsem
měl čas přemítat o tom, čeho jsem právě
teď byl svědkem. Vzpomněl jsem si, jak
jsem byl na nás večer hrdý a taky jsem si
vzpomněl na to, jak nám Baden-Powell
říkal, že přes noc si máme dávat jídlo
mimo tábořiště a pověsit tašku na strom
tak, aby na ni zvěř nedosáhla. Dnes by BP
na nás hrdý nebyl. Ale myslím, že vím, co
by nám řekl: "Nevadí chlapci. Přežili
jste to a příště už si určitě dáte
pozor."

Jakmile jsem se uklidnil, vzbudil jsem
ostatní kluky a pověděl jim, co se stalo.
Zjistil jsem, že Bob byl taky vzhůru a
prožíval to samé, co já. Tajně mi pak
řekl, že když vlk očuchával jeho, strachy
se počůral. Ostatní to ale nevěděli a já
Bobovi slíbil, že to nikomu nepovím.
Styděl se za to, ale chtěl se někomu

svěřit a mě potěšilo, že se nebál svěřit se mi, neboť věděl, že když mě požádá, ať to nikomu neřeknu, tak to dodržím. Naše vzájemné pouto se tím upevnilo.

Všichni jsme si pak uvědomili jednu věc: zítra budeme celý den hladoví, neboť náš nezvaný host snědl všechny naše zásoby.

K a p i t o l a 10

=====

Z r a n ě n ý k a m a r á d

Naše cesta se už blížila ke svému cíli. Byli jsme kousek od Německo-Československých hranic, ale vůbec jsme se z toho netěšili. Když jsme z Anglie vyrazili splnit úkol, který nám BP dal, byli jsme celí natěšení, plní energie a připraveni na cokoliv. To jsme ale netušili, kolik překážek budeme muset překonat a začali jsme být velmi unavení. Ale takovou únavu jsme zažili poprvé v životě, nebyla to únava z toho, že jsme toho hodně nachodili a nacestovali, nebyla to únava svalů, kloubů či podobně. Ano, i takovou únavu jsme samozřejmě pociťovali, ale ta nám nevadila. Byli jsme mladí hoši, dobře trénovaní a připraveni na bolest ve svalech. Nebyli jsme ale připraveni na bolest v mysli a dnes si myslím, že na takovou bolest se připravit moc dobře nedá - to se prostě musí zažít.

Několik posledních dní jsme spolu už téměř nemluvili a jen bezdušně vedle sebe šlapali. Kdyby nás měl teď namalovat malíř, na obrazu by byli 4 jdoucí skleslí hoši se skloněnými hlavami a mezi kterýma byl tak velký rozestup, že se by se do mezery vešli další dva lidé. Nechtěli jsme spolu hovořit, neboť téměř každý hovor nakonec končil roztržkou. Všechny

nás to mrzelo, ale v tuto chvíli jsme to nedokázali změnit. Všechno nám vadilo - a zejména na těch druhých. Zoufale jsme potřebovali nějaký bod, nějakou událost, prostě něco, co nás opět sjednotí a udělá z nás ty staré dobré kamarády, kteří táhli za jeden provaz. Nechovali jsme se teď skautsky - dokonce ani sami k sobě a to je něco, co mě mrzí až dodnes.

Napětí mezi náma se začalo stupňovat, ~~když~~ když jsme vstoupili do hustého lesa, kde jsme opět znejistěli, jak udržíme směr. Dobře jsme si pamatovali, jak nám posledně průchod takovým lesem znepríjemnil cestu - nikdo z nás už nechtěl jít podle buzoly a doufali jsme, že cestičky najdeme všude. Nestalo se tak a tak jsme rozhodli, že si odpočineme. Koukali jsme do mapy a přemýšleli, kudy půjdeme. A opět jsme se pohádali. Smutné. Teď nám snad vadilo úplně všechno. George nakonec našťavaně zvolal: "Nevím, jak vy, ale já jdu tudy. Vy si dělejte, co chcete!" Zvedl se a vyrazil. My jsme chvíli seděli a přemýšleli, co dál, ale nakonec jsme stejně věděli, že George má pravdu a tak jsme rychle vyrazili za ním.

George vyrazil velmi svižným tempem, jakoby nám chtěl dát najevo, že nás skutečně nepotřebuje. Anebo právě naopak nás tím donutil, abychom ihned vyrazili za ním a on se tím stal nepsaným vedoucím skupiny. Ať tak, či onak, George krácel tak rychle, že jsme mu sotva stíhali a jen v dálce jsme viděli, kudy zrovna jde. Nikdo z nás na něj nechtěl zakřičet, ať zpomalí či ať na nás počká a tak jsme jen odhadovali, kudy asi jde - většinou jsme to poznali podle praskajících větví.

Najednou se ale ozval zvuk, který nikdo z nás nečekal. Zřetelně jsme slyšeli, jak George zakřičel! V tom křiku bylo cítit překvapení, naštvaní, ale hlavně strach, velký strach - nevěřil jsem, co všechno lze vypožorovat z jednoho obyčejného křiku. Teda tento byl spíše neobyčejný - strašidelný. Srdce se mi okamžitě rozpumpovalo, když jsem to slyšel. Ihned po křiku jsme zřetelně slyšeli, jak někdo klouže po zemi, slyšeli jsme praskající větve. Náhle se zvuk změnil. Všichni jsme už dávno stáli a bedlivě poslouchali, co se bude dít dál. Zvuk se najednou změnil a měli jsme dojem, že to, co padá se nyní kutálí. Mno... pevně jsme doufali, že ono padající je "co" a není to George, ale vzhledem k tomu křiku, jsme se obávali

nejhoršího. Celých těchto hrůzostrašných asi 5 vteřin bylo ukončeno bolestivým křikem a my zřetelně poznali, že se jedná o George. Ihned jsme se rozběhli směrem, kde jsme slyšeli ony zvuky, ale pak se Bob prudce zastavil a zakřičel: "Stůjte! Musíme opatrně, ať tam nespadneme taky." Zastavili jsme se a museli jsme uznat, že to bylo velmi moudré. Krokem jsme tedy došli k místům, kde George asi spadl - odhrnuli jsme keř a ocitli jsme se na okraji asi 5 metrové strže, na jejímž dně ležel George. Není divu, že tam spadnul - sráz byl hned za keřem a vůbec nebyl vidět.

George ležel na zemi a držel se za kotník. Rychle jsem ze svého baťohu vytáhl lano, jednu stranu uvázal za strom, druhou kolem sebe pomalu se začal spouštět dolů. Ostatní kluci přidržovali lano nahoře, abych neuklouzнул. Když jsem sestoupil k Georgovi, měl na tváři bolestivou grimasu a ukázal mi na kotník. Měl ho mírně nateklý a jasně červená krev tekla po jeho noze a kapala na zem. "Hoďte mi obvaz, vodu a vyrobte nosítka!", bez přemýšlení jsem přikázal, až mě to samotného zarazilo. Nikdy jsem nebyl ten typ člověka, který by převzal velení, když se člověk dostane do úzkých.

Za chvíli už obvaz s vodou letěli dolů do rokle k nám a než jsem stihl George ošteřit a zavázat mu ránu, rychle vyrobená nosítka už se sem pomalu sunula taky. George jsem na ně pevně uvázal a kluci ho začali ~~úspěšně~~ pomalu vytahovat nahoru. Zpočátku nám to moc nešlo, než jsme našli ten správný způsob. Když už byl Geore nahoře, vyšplhal jsem zpět i já.

Všichni jsme si oddechli a vysílením si lehli na zem a odpočívali. Jako mávnutím kouzelného proutku jsme opět byli ti staří dobří kamarádi, co drží za jeden provaz. Všechny naše hádky a chmury byly ty tam a opět jsme začali vtipkovat a bavit se. George se naštěstí nezranil moc a po pár hodinách odpočinku jsme pokračovali v cestě. George šel kulhavým krokem, ale už večer kotník tak rozhýbal, že se mohl vrátit téměř k normálnímu tempu. Všichni jsme nakonec byli rádi za tuto zkušenost, neboť nás stmelila dohromady a dodala nám dostatek síly na závěr našeho výletu.

K a p i t o l a 11

=====

K ó ě o v a n á z p r á v a

Byli jsme velmi netrpěliví. Všichni jsme pociťovali takové to šimrání v břiše, jako když jste velmi, ale velmi nervózní. Byli jsme plni nadšení a nervozity zároveň a po všech těch dnech, které jsme prožili na naší cestě se naše nervozita, ale i to nadšení stupňovali. Nemluvili jsme spolu, jen tiše seděli vedle sebe a nechali se unášet svými pocity. Každý z nás to zřejmě prožíval trochu jinak, ovšem řekl bych, že mé pocity byly daleko intenzivnější, než u Michaela, Boba a George. Měl jsem k tomu zvláštní důvod, který jsem uvědomil až nyní. Seděli jsme totiž ve vlaku, který mířil do Prahy, do cíle naší výpravy.

Jak jsem již zmínil na začátku příběhu, narodil jsem se v Československu a velkou část svého života jsem zde taky prožil. Když jsme nyní s klukama překročili hranice, moc jsem to nevnímal, neboť jsme měli spoustu jiných starostí. Jakmile jsme se ale usadili do vlaku a já měl dostatek času vnímat své okolí, číst české nápisy, moji mysl zaplnila hromada vzpomínek. Na dětství, na kamarády, na naše stěhování do Anglie, na přepad naší vsi v Anglii i na to, že už své rodiče nikdy neuvidím. Do očí se mi draly slzy a já se snažil jim to nedovolit, no

nedokázal jsem to. Prudce jsem vstal a utekl na záchod, kde jsem se musel vybrečet.

Do Prahy jsme dorazili něco po desáté hodině dopolední. Bylo krásné, sluneční dopoledne. Nádraží se hemžilo tolika lidma, že jsme to všechno nestíhali sledovat. Nikdo z nás nebyl v tak velkém městě a vše, co jsme viděli, nás fascinovalo natolik, že jsme více, než hodinu chodili po nádraží a sledovali okolní hluk. "Pojďme už do té ulice..." Jakže se jmenovala?" zeptal se Michael. Bob vytáhl z kapsy papírek a opatrně ho rozbalil. Měl na ~~mměněm~~ napsanou adresu, kam máme dojít. "Přečti to Ty, Karle. Já se to nikdy nenaučím vyslovit.", zvesela hlesl Bob a všichni jsme se zasmáli tomu, jak jsem se kluky snažil naučit "ř", no vůbec nim to nešlo. "ŘŘŘŘíční 11" řekl jsme a užíval si při tom vyslovování toho písmene, které nikdo jiný neuměl. "Je to na Malé straně", dodal jsem.

V místním stánku jsme si koupili mapu a pohlednici, kterou jsme ihned odeslali BPmu.

"Ahoj BP,

Právě jsme dorazili do Prahy a míříme na Malou stranu. Naše cesta je téměř u konce.

Karel, Bob, Michael a George"

Čtvrť Malá strana je starobylá pražská čtvrť, ve které je rušno ve dne i v noci. "Půjdeme přes Karlův most a zpátky se pak vrátíme mostem Legií." zavelel jsem a vyrazili jsme. Ulici Říční jsme našli docela brzo, je to krátká ulička vedoucí od Malostranského náměstí. Kráčeli jsme po ulici a nervózně hledali číslo popisné 11. Lidem v okolí, když nás zahlédli, tak muselo být hned jasné, že zde něco hledáme. A pak mi Bob zaklepal na rameno a ukázal směrem na jeden dům - bylo na něm číslo 11. Okamžitě jsme k tomuto domu přiběhli a hledali schránky, ovšem nemohli jsme je najít, neboť byly uvnitř tohoto domu. Opatrně jsem otevřel dveře a nakouknul dovnitř, zatímco ostatní kluci mi koukali přes ramena a jeden předbíhal druhého, aby nikomu neuniklo nic z našeho nejdůležitějšího úkolu - předat obálku se zakládající listinou.

Na schránkách jsme hledali jméno Antonín Benjamín Svojsík, no nedařilo se nám. Michael pak náhle zvolal: "Kluci! Zde!" Jeho hlas se okamžitě začal rozléhat po celém domě a jedna ozvěna střídala druhou, až jsme se všichni polekali, že nás někdo z domu vyhodí. Michael ukazoval rukou na obálku pohozenou u zdi naproti schránkám a už se k ní dral. Na obálce bylo silným písmem napsáno: "Pro kluky Roberta Baden-Powella". Vzali jsme obálku a vyrazili ven z domu, abychom tam nedělali zbytečný hluk a neupozornili tak na sebe.

Když jsme obálku otevřeli, všichni jsme na sebe nechápavě koukali neboť uvnitř byla jakási změt písmen, které nedávaly smysl. Ihned nám bylo jasné, že se jedná o zašifrovanou zprávu, no byli jsme úplně bezradní, jak si s ní poradit. BP nás učil šifry, no tento kód byl i nás příliš těžký. Luštili jsme snad více, než dvě hodiny a pořád se nám nedařilo šifru rozluštit. V době válečné bylo důležité umět komunikovat tak, aby nepřítel nezjistil, co je obsahem zprávy a BP nás na to upozorňoval často. Ovšem naše bezradnost neměla hranic. Přecházeli jsme

od zklamání přes naštvání k beznaději a všechny tyto pocity se střídaly a nikdo nevěděl, kdy který z nich přijde. Ovšem kromě těchto pocitů se nám tam mísil ještě jeden - soudržnost - všechno jsme to prožívali, jako jeden muž. Jako dobře fungující tým. Jako jedna bytost. Jako správní přátelé a skauti.

"Bobe, kde máš tu obálku, kterou jsme měli otevřít, když dojdeme do cíle?" náhle zvolal Michael. Úplně jsme na ni zapomněli! Bob rychle sáhnul do svojí krosny a vytáhl obálku, kterou nám BP dával se slovy "otevřete ji, až budete v cíli". Když jsme obálku otevřeli, vůbec jsme nerozuměli tomu, co jsme v ní našli. Jen jsme se byli jisti, že to nějak souvisí se zašifrovanou zprávou, kterou nemůžeme rozluštit. V obálce bylo napsáno toto: AZ -2 ZA

Když po chvíli Michael začal na papír zběsile psát nějaká písmena, všichni jsme zbystřili... DRAZI SKAUTI... Michael, Bob i George měli luštění ještě složitější, neboť neuměli česky a tak nevěděli, zda to, co jim vychází je správně a pokaždé se mě na to ptali. Ovšem Michael si byl tentokrát jistý, úsměv a nervozita se mu

mísila na jeho tváři v jednu nepovedenou grimasu. Michael nám vysvětlil: "Když vezmete pořadí písmena v abecedě a posunete ho o dva znaky doleva a odečtete ho od čísla 26, tak vám výjde písmenko ze zprávy!" A tak jsme rychle luštili:

"DRAZI SKAUTI,

JSEM RAD, ZE SE VAM PODARILO DOJIT AZ SEM. NYNI ME NALEZNETE NA ULICI BESEDNI, DUM CÍSLO DVA.

ANTONIN BENJAMIN SVOJSIK"